

Till Mansell

Stuur me
een berichtje

1

Wat was er nu fijner dan op een zonnige middag in juni op een terras te zitten, met een prachtige nieuwe hoed op, en dan getuige te zijn van een ophanden zijnd misdrijf?

Zillah Walsh duwde de rand van haar rode gleufhoed iets omhoog en keek gefascineerd naar het tafereel dat zich voor haar afspeelde. Het was wel duidelijk dat die jongen van plan was iets uit het krat voor de winkel te jatten.

Wat spannend!

Goed, er was natuurlijk nog niets gebeurd, maar zijn lichaamstaal verraadde hem: de aarzelingen, de gespeelde nonchalance, het herhaaldelijk over zijn schouder kijken naar de oudere klant achter hem.

Ze zag ook dat hij geen doorgewinterde winkeldief was, want het was hem nog niet opgevallen dat de eigenaar van de winkel hem vanachter het etalageraam nauwlettend in de gaten hield.

Arme jongen. Het was natuurlijk verkeerd wat hij deed, maar toch had ze medelijden met hem. Hij had inmiddels iets opgepakt en deed alsof hij het bestudeerde, terwijl zijn hand langzaam naar de zak van zijn grijze hoodie ging.

Ondertussen stond de winkeleigenaar al bij de deur om hem in zijn kraag te grijpen...

O nee, dat kon ze niet laten gebeuren.

‘Lieverd, ik heb me bedacht!’ Zillah wuifde om de aandacht van de jongen te trekken en riep zo luid mogelijk: ‘Kun je ook een paar van die daar voor me kopen? Kom,

dan zal ik je nog wat extra geld geven.’ Ze gebaarde dat hij moest komen.

De jongen, die nu pas merkte dat de winkeleigenaar in de deuropening stond, legde de bijna-gestolen waar snel terug en stak de smalle straat over.

Zillah pakte een briefje van vijf pond uit haar tas. ‘Koop maar een zak vol en kom daarna even bij me zitten. Als hij ernaar vraagt, zeg dan maar dat ik je oma ben.’

Hij zette een onschuldige blik op. ‘Waarom zou hij dat vragen?’

‘Je kunt mij niet voor de gek houden, jongeman. Wees blij dat ik je heb gered. Anders was je nog gearresteerd.’

Hij trok een wenkbrauw op en keek haar brutaal aan. ‘Oké dan. Maar één ding weet ik wel: u bent echt veel ouder dan mijn oma.’

Ze glimlachte, terwijl de jongen terugliep naar de winkel. Even vroeg ze zich nog af of hij er niet met het briefje van vijf vandoor zou gaan, maar nee, ze zag dat hij voor de groentezaak fruit stond uit te zoeken.

Toen de winkeleigenaar met een achterdochtige blik haar kant uit keek, knikte ze hem met een charmant lachje toe. Ja, het had af en toe beslist zijn voordelen om een welbespraakte, stijlvolle dame van in de tachtig te zijn.

‘Alstublieft.’ De jongen was alweer terug met een zak vol Pink Lady’s.

‘Dank je wel. Je mag er zelf twee houden. En ik wist niet of je koffie dronk,’ zei ze, terwijl de jongen haar het wisselgeld gaf. ‘Dus heb ik maar een jus d’orange voor je besteld.’ Ze wees naar de lege stoel tegenover haar. ‘Ga zitten.’

De jongen deed wat ze zei. ‘Waarom doet u dit?’

‘Eerlijk gezegd vond ik het behoorlijk intrigerend. Ik

dacht dat jongens van jouw leeftijd eerder blikjes energiedrank of bier zouden stelen. Je hoort niet vaak dat ze hun oog op appels laten vallen.'

De jongen had een mager gezicht, donker stekeltjehaar en een behoedzame blik. 'Ik vind appels lekker. Thuis krijg ik ze nooit.'

Zillah zag dat hij goedkope, nogal sjofele kleren aanhad. Ze zei: 'Ik vind appels ook lekker. Maar om daar nu voor opgepakt te worden...'

'Dat zouden ze vast niet doen. Veel te veel moeite.'

'Dat kun je niet weten. Hoe oud ben je?'

De jus d'orange werd neergezet, en de jongen nam een paar gulzige slokken. 'Lekker, dank u. Ik ben zestien. En u?'

'Drieëntachtig.'

'Wauw, dat is echt heel oud. Maar u ziet er nog best goed uit. Voor uw leeftijd, bedoel ik.'

'Dank je,' zei Zillah op ernstige toon. 'Ik doe mijn best.'

'U ziet er... rijk uit,' stelde hij nuchter vast.

'Ik heb make-up op. Ik koop mooie kleren. Ik draag graag fleurige spullen, geen sombere.' Ze gebaarde even naar haar felblauwe zijden jasje en de kleurige kralenketting om haar hals en tikte tegen de rand van haar rode hoed. 'En ik hou erg van hoeden.'

Er brak een grijns door op zijn magere gezicht. 'Nou, u lijkt in ieder geval totaal niet op mijn oma.'

Ze kreeg te horen dat hij Ben heette en aan het spijbelen was. Maar dat was niet erg, want het was toch alleen maar maatschappijleer en dat was saai en onbelangrijk.

'Hoe weet je nu of het onbelangrijk is als je er niet bij bent?' vroeg Zillah.

'Dat zeggen onze leraren ook altijd. Maar ik ben vaak ge-

noeg geweest om te weten dat het saai is.’ Met een knikje naar haar linkerhand, waar een grote pleister op zat, vroeg hij: ‘Hoe komt dat?’

‘Ik ben vanochtend naar het ziekenhuis geweest. Voor een kleine ingreep.’

‘Wat dan?’

‘Ik heb een tatoeage laten weghalen.’ Ze nam een slokje koffie.

‘Echt? O, u maakt een grapje.’ Hij leek teleurgesteld. ‘Wat had u dan echt?’

‘Een synoviale cyste.’

‘Is dat kanker?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, het is niets ergs. Ze hebben wat vocht weggehaald.’

‘O, dan is het goed. Maar wat zou u hebben gedaan als het wel kanker was? Ik denk vaak over zulke dingen na, u niet? Zou u een bucketlist maken?’

Zillah proestte het uit en zette haar theekopje neer. ‘Een wat?’

‘Daar hebt u toch vast wel eens van gehoord? Zo’n lijstje met dingen die je nog wilt doen voordat je doodgaat. Een neef van me uit Swindon had een buurman die kanker had, en die had een bucketlist, en toen heeft hij een tochtje met een heteluchtballon gemaakt, maar voordat hij nog meer dingen kon afstrepen, was hij al dood. Hij had bijvoorbeeld Mick Jagger nog willen ontmoeten, maar dat is niet gebeurd. Allerlei mensen waren geld voor hem aan het inzamelen, zodat hij naar een concert van de Stones kon, maar dat geld hebben ze later gebruikt voor de begrafenis.’

‘Ja ja, ik heb wel eens van een bucketlist gehoord,’ zei Zillah, omdat hij haar vragend bleef aankijken.

‘U moet er ook eentje maken zodra u weet dat u doodgaat.’

‘Lieverd, ik ben drieëntachtig. Ik heb sowieso niet veel jaren meer te gaan. Ik geloof niet dat mensen van mijn leeftijd aan bucketlists doen.’

Ben schudde zijn hoofd. ‘Het is vast heel raar om zo oud te zijn.’

Zillah vermaakte zich prima, vooral ook omdat de eigenaar van de groentewinkel aan de overkant hen nog steeds achterdochtig in de gaten hield. ‘Ach, je went eraan. Maar wat zou jij op je bucketlist zetten?’

‘Goeie vraag.’ Hij knikte haar goedkeurend toe. ‘Even denken. Eh... Een avondje stappen met Miley Cyrus. Weet u wie dat is?’

‘Zangeres. Draagt erg weinig kleren. En bekend van het twerken. Die bedoel je toch?’

‘Ja. En ik zou graag een keer met dolfijnen willen zwemen. En Disney World moet er natuurlijk ook op. En een jaarkaart voor de dierentuin.’

‘In Disney World?’

‘Nee, hier.’ Hij gebaarde over zijn schouder in de richting van de Bristol Zoo, die zo’n vijfhonderd meter van hen vandaan lag. ‘Daar bent u toch wel eens geweest? Echt te gek. Het is heel duur, maar als je een jaarkaart hebt, kun je net zo vaak gaan als je wilt. Zelfs elke dag.’

Hij keek er zo enthousiast bij dat ze vroeg: ‘Wat zijn je lievelingsdieren daar?’

‘O, ik kan echt niet kiezen, hoor. Als ik volgend jaar klaar ben met school, wil ik daar gaan werken,’ vertelde hij met glanzende ogen. ‘Het is de mooiste plek op de wereld.’

Toen ze hun drankjes ophadden, rekende Zillah af.

‘Nou, bedankt nog,’ zei Ben.

‘Graag gedaan. Maar je kunt ook iets voor mij doen.’

Hij rolde even met zijn ogen. ‘O, krijgen we nu een preek? Over dat ik niet meer moet jatten?’

‘Dat weet je ook wel zonder dat ik het je vertel. Nee, ik wilde je vragen of je even met me wil meelopen naar mijn auto. Met mijn hand kan ik al die spullen niet zo goed dragen.’ Ze wees naar de pleister. ‘En ik ben ook niet meer de jongste.’

Zillah was niet achterlijk; ze wist dat de kans bestond dat de jongen er met haar handtas vandoor zou gaan, maar toch wilde ze het erop wagen. Parkeren in Clifton was een crime, en daarom had ze haar auto bij het ziekenhuis laten staan, een wandeling van een dik kwartier heuvelopwaarts, langs de hangbrug en over het grote grasveld dat het ziekenhuis scheidde van het winkelgebied.

Toen ze bij de auto aankwamen, zette Ben de boodschappentassen in de kofferbak en overhandigde haar haar grote leren handtas.

‘Dank je,’ zei Zillah. ‘Ik vind het echt heel fijn dat je me hebt geholpen.’

‘Wat een mooie auto.’ Hij streek met zijn hand over de glanzende donkerblauwe lak van de Mercedes.

‘Ja hè? Ik wil je anders wel naar huis brengen.’

Hij lachte spottend. ‘U weet niet waar ik woon. Als je daar met zo’n auto komt aanrijden, word je meteen overvallen. Ze pakken je je wagen af en laten je gewoon in de goot liggen.’

‘Tja, je zult het beter weten dan ik.’ Nog terwijl Zillah haar portemonnee opende, besepte ze dat ze geen kleingeld meer had na het afrekenen op het terras. Hoofdschud-

dend zei ze: ‘Ach, ik wilde je een paar pond geven, maar ik heb niets. Sorry.’

Zijn gezicht betrok. Hij had duidelijk op een fooi gerekend. ‘Dat geeft niet,’ zei hij, in een poging onverschillig te klinken.

‘Weet je wat, als je je adres voor me opschrijft, stuur ik je wat geld.’ Uit haar tas diepte ze een pen en een oude kassabon op.

Na een korte aarzeling deed hij wat ze vroeg. Terwijl hij de pen en het papiertje teruggaf, zei hij: ‘Maar het hoeft echt niet, hoor.’

‘Als ik je het stuur, krijg je het dan wel?’

‘Twee munten van een pond in een envelop?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ach, je weet nooit.’

‘Neem die appels ook maar.’ Glimlachend gaf ze hem de zak. ‘Hier.’

Die avond, terug in Bath, schreef ze Bens adres op een envelop, stopte er een biljet van tien pond in en een kort briefje met de woorden: ‘Ik vond het heel gezellig!’

Een uur later, nadat ze op de website van de Bristol Zoo had gekeken en een jaarabonnement op zijn naam had gekocht, printte ze de bevestiging en stopte die ook in de envelop. Daarna plakte ze hem dicht, schonk een glas gin-tonic in en hief haar glas om het te vieren.

Zou hij het abonnement gebruiken?

Of zou hij het doorverkopen?

Wie zou het zeggen?

Nou ja, op Ben, de onhandige appeldief. Proost.

2

Het was vijf uur. In de drukke winkelstraten brandde de kerstverlichting, terwijl er uit de inktzwarte lucht sneeuwvlokken dwarrelden. Achter het raam op de tweede verdieping van een Georgian gebouw keek Conor McCauley naar de winkelende menigte. Er hing een feestelijke sfeer in de stad, en in de verte hoorde hij Mariah Carey zingen over wat ze voor kerst wilde. Iets dichterbij hoorde hij iemand vioolspelen. Omdat de muziek hem bekend voorkwam, deed hij het schuifraam iets omhoog om beter te kunnen luisteren.

Midden in de straat, die op deze avond was afgesloten voor verkeer, zag hij de violist staan, een rijzige man met lang haar. Onder het spelen zwiepten de panden van zijn lange jas om zijn magere, in jeans gestoken benen. Voor hem, op de grond, lag een hoed met een handvol muntjes erin. Hoewel er maar weinig mensen bleven staan luisteren – iedereen had het te druk, en het was ook te koud – speelde hij door; hij ging volledig op in de muziek, terwijl hij met zijn strijkstok zwierig over de snaren ging...

Ineens knipperde Conor met zijn ogen, want de violist had gezelschap gekregen. Er was een meisje verschenen dat een reeks balletpassen maakte die hem de adem benam. Ze droeg een witte ijsmuts, een donsjack en jeans, en terwijl ze als een gazelle door de lucht sprong, zwaaide haar lange gebreide das alle kanten uit. Ze droeg witte sneakers, maar dat bleek geen belemmering. Hij ving een blik op van haar brede glimlach toen ze haar armen

spreidde en nog een keer elegant om de violist heen danste, gevolgd door een gracieuze sprong en een prachtige serie pirouettes.

Het had hooguit twee minuten geduurd. Ondanks de sneeuw waren er zo'n dertig mensen blijven staan kijken. Ze begonnen enthousiast te klappen en gooiden geld in de hoed van de violist. Conor had zin om zelf ook wat geld naar beneden te gooien, maar hij was bang dat hij dan iemand zou raken en misschien zelfs wel doden.

Wat niet zo fraai zou zijn.

Terwijl hij naar beneden keek, nog steeds betoverd door het onverwachte tafereel, wuifde het meisje met de ijsmuts naar de violist, pakte de boodschappentas die ze op de stoep had neergezet en verdween in de drukke mensenmassa die helemaal niets van haar dans had mee gekregen.

Heel even had Conor zin om de trap af te rennen en achter het meisje aan te gaan. Hij zou haar willen vertellen dat ze een prachtige voorstelling had gegeven en haar ook willen vragen wie ze was en waarom ze dat had gedaan. Als het zo'n meisje uit een van die romantische films was geweest, zou het een kwestie van liefde op het eerste gezicht zijn; hun toevallige kennismaking in de sneeuw zou hun leven voorgoed veranderen en leiden tot...

Achter hem ging de deur open, en er kwam een vrouw van middelbare leeftijd de wachtruimte van de kleine werkplaats binnen, met in haar handen een foto toestel en een pastetje.

'Sorry dat ik je zo lang heb laten wachten. Arthur wist niet meer waar hij hem gelaten had! Zijn geheugen is niet meer wat het geweest is, de arme ziel. Maar hij kan gelukkig nog steeds camera's repareren. Zo, weer als nieuw. En

ik moest je van hem dit pasteitje geven voor het lange wachten.'

Tegen de tijd dat Conor had afgerekend en het gebouw uit liep, was het meisje met de witte ijsmuts allang verdwenen. De violist was ook vertrokken. En het sneeuwde ook niet meer.

Het was alsof hij het hele magische schouwspel had gedroomd.

Vreemd genoeg voelde hij zich teleurgesteld, en om zichzelf te troosten nam hij snel een hap van zijn pasteitje.

Nou ja, pech gehad.